

CyberPress.Sopron

(<http://www.cyberpress.hu/>)

Rovat: KultúrVáros

2002. július 02., kedd 22:50

Bravissimo, Fidelissima!

Bravissimo, Fidelissima!

A Szent István-templomban tartotta ez évi, legújabb koncertjét a Fidelissima vegyeskar. A július 2-án este 8 órakor rendezett hangverseny a "Romantikus est" alcímet kapta. Orgonán Róth Márton és Szekendi Tamás működött közre. Nem túlzok, ha óvatosan azt állítom kicsit antedatálva a véleményt: ez Sopronban az év (kórus)koncertje volt.

Műsoron kor szerint "valódi" és "beválogatott", az érzelmek őszinte és árnyalt zenei megfogalmazása szerint annak nevezett szerzők kerültek

Knut Nystedt: Laudate Dominum

Kersch X. Ferenc: Missa in honorem Sancti Stephani

Liszt Ferenc: Mihi autem adhaerere (férfikar)

César Franck: Dexter a Domini

Francis Poulenc: Quatre petit prieres de Saint Francois D'Assise (férfikar)

Orbán György: Ave Maria

Orbán György: Ave verum

Kodály Zoltán: A 114., genfi zsoltár

Mindjárt, bevezetőként szeretném megállapítani, hogy az érzelmeknek nem a romantikával képzeletben hamisan annyira összekapcsolt túlzó, szinte karikírozó, érzelmesség szintű, hanem őszinte tolmácsolása kivételesen jól sikerült: művek, szerzők és előadók ritka szerencsés találkozása volt ez a mai este a Szent István-templomban. Ugyancsak (ritka) alapvetésnek szánom, hogy a kórus szövegmondása csaknem tökéletes: egy kivétellel elkerülték az olcsó olaszos latin szövegmondás kísértését is.

Csak tovább növelte az est értékét a karnagy, Arany János nagyon szellemes, és a sok zsoltár- és liturgikus szöveget értő bevezetése. Ez a szöveggel való együttélés, értő tolmácsolás "ragadt át" az énekkarra a próbák során, vált az előadás fő vezérfonalává, mely mindenben csak az est javára szolgált. A Fidelissima "beért". Szólamai egységesen szólnak, ritka nagy dinamikai terjedelemben él ez az egységesség, és ők élnék is (és nem élnék vissza) vele. Együttélnek karnagy és énekkar: a megfigyelőnek csupán arra kell figyelnie, hogy ebben a folyamatban mennyire valósulnak meg Arany János elképzelései, aki mindig "hűen", prompt vissza is jelzi a tagoknak a gondolat megvalósulását.

Nehéz lenne különválasztani egy ilyen terjedelmű írásnál az egyes műveket (pedig megélné!). Elemezni, hogy mi miért volt olyan szép, mint amilyen. Lehetne külön dicsérni a Nystedt mű tömör megszólaltatását. Az est "meglepetése" volt Kersch X. Ferenc: Missa in honorem Sancti Stephani c. műve, mely talán egyik csúcspontja is volt annak, de zenitje az énekkar teljesítményének is. A rendkívül egyszerűnek tűnő mű megszólaltatása talán az egyik legnehezebb feladat: megtölteni zenei tartalommal, sikeresen a részben unisono, részben kétszólamú, első ránézésre túl egyszerűnek (mások "méltatlannak" mondanák) tűnő művet. Kellemes meglepetés volt Liszt Ferenc: Mihi autem adhaerere c. műve a férfikar előadásában. (Itt jegyzem meg, hogy talán amin még lehetne csiszolni, s ez a férfiak "hangi bátorságán" múlik csak, az a másik férfikari, Poulenc mű.)

Nagyszerűen szólalt meg a Franck darab. A két Orbán mű előadása ugyancsak nem hagy maga után kívánnivalót - mintha az Ave verum kicsit gyengébb darab lenne? Az est koronájaként pedig méltán hangzott el Kodály örökbecsű műve. Mindkét, sőt mindhárom kísérő szép játékkal tette teljessé az est élményét. A közönség kitapsolta ráadás a Deep river spirituálé-feldolgozás volt, melyet ugyancsak rendkívül kulturáltan adott elő az énekkar - nyilván zeneileg ez nem ugyanolyan fajsúlyú, mint a műsor többi száma.

Sopronnak és vezetőinek van (lenne) miért ünnepelnie. Vajon mikor kerül ez a katarktikus élményt nyújtó énekkar a megérdemelt helyére a város erkölcsi és anyagi elismerésében? Azt hiszem, ha ez bekövetkezik, akkor időtől, aláírásoktól, közös valutától függetlenül valóban Európában leszünk. Európában, mely megbecsüli valódi gyökereit és megbecsüli a valódi teljesítményt nyújtókat.

- DI -